

אני לא

מאהבת נמרת!

אומרת זהבית אלוני (מימין), ומגלה כיצד נולדה אהבתה לאורי דרוו, שהיא רוצה להינשא לו למרות מאסר-הטולם

ארץ-ישראל היפה, איך יכולים להא- שימו בדבר כזה! ואכי לא ענה לי. רק אמי ביקשה ממני שלא אסע אליו כלכלא. הבטחתי לה.

בשבבת, כאשר הבאתי את אמו של אורי לשערי-הכלא. הייתי סקרנית מ- אור. זו הייתה הפעם הראשונה שלי ליד כלא, ורציתי לראות כיצד נראה כלא מבפנים. הייתי גם סקרנית לראות את אורי.

וכך, למרות שהבטחתי להוריי. נכ- נסתי עם אמו לביקור. עמדתני איתה ליד הסורגים הכפולים וחיכינו.

אורי חזר לחייה של זהבית דרך ידי- עה בעיתון. היא קראה את הידיעה על מיציאת גופתה של נגה במכוניתה, והי- שם דרוו הוכיר לה משהו. היתה אצלי באותו זמן חברה, ואמרתי לה שהשם נוגה ואורי דרוו נקשר לי בבחור שלי מר איתי. אמרתי לחברה שאני צריכה לכתוב לו מיכתבת-נחומים. כתבתי גלויה להר-מירון, שאני משתפת בצ- ער המישפחה. כיום אני יודעת שאורי כלל לא קיבל את הגלויה הזאת. "אחרי כמה ימים התחילו להתפרסם ידיעות על החשדות שאורי רצח את

סרטן. היא עברה ניתוחים רבים וחייה היו קשים מאוד. אורי הוא בנה היחיד. זמן קצר לאחר לידתו עזב אביו את הבית. אורי פגש את אכיו לראשונה

זהבית בשערי כלא-רמלה. פתאום הרגשתי מאוהבת, ולא רק מעורבת!

הגיעה שורה של אסירים ולא היכרתי את אורי. הוא נראה פיתאום זקן. הוא רזה מאוד, על פניו היו זיפי- זקן ועינו היו מושפלות. הוא נראה כאחד מעלובי-החיים.

אמו שאלה אם הוא זוכר אותי, והוא אמר לי: יופי שבאת! אחר כך היתה שיחה על בנו בן ה-9, שהיה באותה תקופה אצל אחיה של נוגה. אורי שמע שראו את בנו בחול, והוא כשב לו נורא. הוא גם התלונן על האגף שבו הוא נמצא ואמר שהיה רוצה להחליף אותו.

לפני שנגמר הביקור הוא שאל מה מצבי המישפחתי. אמרתי לו שהתי- גרשתי. היינו כליכך ורים. הוא אפילו פעם אחת לא הרים את עיניו אליי.

כמעט התאבדות

אורי שיצא מהכלא, שאלה האם את זהבית אם תיהי מוכנה להסיע אותה לראות את נכרה, שגר

כאשר היה בן 16. באותו גיל גם עזב את הבית בעפולה, ונסע ללמוד בחיפה. שם החל את פועלו בחברה להגנתי- הטבע, והיה נוסע לעין גדי לעבוד בשמורה כמתנדב בחופשים.

כאשר אמו של אורי חזרה מביקור אצלו בכלא, היא התקשרה אליי ואמרה לי שמסרה לו ד"ש והוא זוכר אותי קצת. הוא ביקש שאכתוב לו מיכתב. כתבתי לו מיכתב מעודד, אבל אחר-כך התברר לי שהוא בכלל לא פתח את המכתב שלי. באותה תקופה הוא היה במצב-רוח נורא. ולא רצה לשמוע מאף אחד וכלום לא עניין אותו.

וזמן קצר אחר כך העבירו את אורי לבית-המעצר ברמלה. לאמו היה קשה לבוא לבקר בשבתות מעפולה, והיא שאלה אותי אם אני יכולה לעזור לה. הזמנתי אותה לבוא אליי ביום שישי. "או גם סיפרתי להוריי בפעם הרא- שונה את הסיפור על אורי. שאלתי או את אביו, אבא איך זה יכול להיות? הבריאה המושלם הזה? הדמות של

אשתו, ואו ממש קיבלתי הלם. היכרתי אורי, שלא הירשה לנו לפגוע לרעה בנגמה או בנרל. הוא יכול היה להיות ברוגז יום שלם אם מישהו הרג בטעות היפושית בזמן טיול. חשבתני שזה לא מתקבל על הדעת.

בחדש מאי אשתקד, שבוע לאחר יום הולדתי, התקשרתי לעורך-הדין שלו בחיפה ושאלתי אם אני יכולה לעזור במשהו. חשבתני אולי לשלוח לו ספרים או מיכתבי-עידוד. אבל עורכי- הדין אמר שמתקשרים המון אנשים, ובעיקר נשים. הוא אמר שאורי מצב נפשי קשה ואין צורך בכלום. ביקשתי ממנו שימסור לאורי ד"ש מזהבית. רך-הדין, והוא אמר לי שמסר לאורי ד"ש ממני. אבל הוא ביקשני וזכר אותי. "אינני יודעת מרן, החלטתי להת- קשר לאמו. ביקשתי מעורך-הדין את מיספר-הטלפון שלה, ולמרות שהתי- קשרו אליה הרבה אנשים, היא שמחה מאוד לדבר איתי. "אמו של אורי היא בת 75, וחולתי

היא התגרשה בשנת 1974 והתחילה ללמוד במכון אבשלום. לימודי ארץ-ישראל, במשך השנתיים שלמדה שם למד איתה גם בחור גבתיקומה, אורי דרוו.

למדנו יחד שנתיים, אפילו לא ידעתי אם הוא נשוי או לא. מה שנחרט בזיכרוני ממנו מאותה תקופה זה שהוא חבר טוב ואדם ישר מאוד. כולם אהבו אותו נורא, והוא היה תלמיד מעולה. הוא ארץ-ישראלי שורשי כזה, בסגנר- לים ובמינסטיים קצרים.

שורשי בסנדלים

היא היה המוצלח ביותר בכיתה. האף פעם לא 99%, רק 100%. "בעיניי הוא אפילו לא היה או התיך בטיחה, סתם ירד וחבר ללימודים. ברור שלא היה לנו קשר רומאנטי. לא היינו בכיוון הזה בכלל.

לפעמים, בטיולים, היינו מגיעים לשיחות וידעתי שיש לו מישהו חברה או אשה. פעם, בטיול לראשי-פה, הלכנו יחד לטלפון הציבורי, שהיה רחוק, ואז שמעתי שהוא מדבר עם מישהו שקראו לה נוגה. היה מיקרה שהוא יצא למילואים וביקש שאכתוב עבורו איזו הרצאה. הוא נתן לי מיספר- טלפון כדי להתקשר. לברר לאן ליש- לוח את החומר, כאשר התקשרתי היתה זו נוגה שענתה, והיא אמרה לי לשלוח את החומר בדואר לביתם.

את נוגה ראיתי רק פעם אחת, הלכתי עם חבר לקולנוע בדיזנגוף, ופגשתי את אורי עם אשה. הוא אפילו לא הציג אותה לפניי. אמרנו, שלום, שלום! והתי- אחרי שנות-הלימודים נתק הקשר בין זהבית ואורי. משנת 1976 לא ראתה אותו ולא חיברה עליו. היא עבדה בהוראה והיה לה חבר במשך זמן רב. בשנת 1980 הכירה את מי שהיה בעלה השני.

נשיאנו אחרי היכרות קצרה מאוד, וזה היה צעד פזיז. נולדו לנו שני ילדים, כיום בת 6 ובן 4. הוצי. בשיחות, אני מכינה שלא הייתי צריכה לעשות זאת, היתה בינינו אי-התאמה משועת. לא הסכמנו על שום דבר. לפני שנתיים התגרשתי. מערכת היחסים ביני ובין בעלי השני תקינה.

היא הוצעה להכניס את ראשה למיטה חולה ולהתחנן עם אסירי-עולם זו השאלה המתבקשת לשמע סיפורה של זהבית אלוני.

כשביצע טעור פורסם לראשונה כי זהבית הגישה תצהיר לבית-הדין שפטר את אורי דרוו. במינסטק זה הצהירה כי היא עומדת לרתתו עם אורי, ומוכנה לגרל את בנו החורג יחד עם שני ילדיה שלה.

הכתבות שהתפרסמו כעיקבות הצהרתה זו רטנו לקשר נסתר שהיה לה כביכול עם אורי עוד לפני רצח אשתו. נוגה, השבתי שהיא יתחתן, ציטט פרקליטה באחת הכתבות, אבל לא חשבתני שיעשה זאת כדי מר- ניתן היה להבין כי לאורי היתה אהובה נסתרת זה זמן רב, וכי היא יצאה לאור רק כעת, כבקשה להחזיק בבנה.

כתבות אלה פגעו קשה בזהבית וגרמו לה עוול. הרבה עיתונאים רדפו אחריי מאז התפרסם שאני רוצה להת- חנן עם אורי. הציעו לי אפילו סכומי כסף יפים כדילואים כדי להתראיין. אני סרבתי לכולם.

הסיבה שהחלטתי להתראיין אצלך היא כי אני רוצה שהמסר שלי יהיה חד- עממי ואמיתי. אני לא רוצה להיכנס לסיפור עיתונאי, כי אני לא רגועה ציבורית. אינני רוצה שיהיה עניין ב- סיפור שלי כרטיולת נרדף, את ה- סיפור האמיתי שלי יודעים רק כמה אנשים, הרובים לי ולאורי.

בחנתי היטב את האשה הצעירה שישבה טולי והיבקה התולה סימית מפונקת. זהבית היא אשה בתחילת שנות השלושים לחייה. מורה למתי- מטיקה, טערה כלוגי מתולתל, גופה תמיר ועיניה חומות וזרות. קשה לה לדבר על עצמה. היא עושה זאת כרתיעה מסוימת, וינכר שהיא חוששת מאוד פו יתפך סיפור הייה לרטיולת חלה.

על נישואיה הראשונים, לבן-משק, היא מספרת בקצרה. זו היתה אהבה של נח"ל וצנחנים. היינו צעירים מאוד, וזו היתה אהבה מטורפת. יש לי דעה חיובית מאוד על בעלי הראשון, התי- גרשנו מכיוון שזעזענו את המשק, וכי- עיר זה לא היה אותו הדבר.